

[Holger K. Nielsen]

Boligministeren siger, at han godt kan forstå ud fra SF's politiske grundholdning, at vi går imod stempelfritagelsen. Det har såmænd ikke så meget at gøre med SF's grundholdning. Jo måske alligevel. Det har mest noget at gøre med sund fornuft. Hvis SF er udtryk for sund fornuft, så har det da noget at gøre med vores politiske grundholdning. Men jeg synes som sagt, det er hul i hovedet at bruge 1,3 mia. kr., som man vil gøre alt i alt, hvis dette forlænges til 1. juli, på nogle ordninger, der slet ikke hjælper de specielt tvangsauktionstruede – okay, der er nogle, som måske får hjælp – men som virker langt bredere og også hjælper dem, der sælger deres hus med en meget stor fortjeneste. Det er såmænd bare ud fra den ganske almindelige sund fornuft, at vi mener, at statens penge kan bruges meget bedre på anden måde.

Boligministeren sagde, at det er for dyrt at flytte. Her vil jeg også sige, at stempelafgiften ikke er nogen hellig ting for os. Jeg har endda skrevet artikler om, at det er for dyrt at flytte, og at stempelafgiften godt kan være en hindring, men det var specielt ud fra, at stempelafgiften virker socialt skævt. De, der tjener 200.000 kr. på et hus, skal betale den, de, der måske taber 100.000 kr., skal også betale den. Hvis man kan erstatte stempelafgiften med en form for kapitalgevinstbeskatninger eller noget lignende, så er vi bestemt med på at snakke om det. Men at fjerne stempelafgiften isoleret og derved give generelle subsidier til ejerboligsektoren – det er det, der er tale om, hr. boligminister – i en tid, hvor man forbereder voldsomme nedskæringer i forhold til den almenyttige sektor, voldsomme nedskæringer på boligsektoren, er bestemt ikke sund fornuft.

Kirsten Jacobsen (FP):

Dette med den generelle subsidiering af ejerboligsektoren skal da vistnok tages med et gran salt, eftersom det i de sidste 5 år er blevet 50 pct. dyrere at have en ejerbolig. Det handler vel egentlig om at give dem lidt pebernødder tilbage for alt det, de har mistet.

Boligministeren sagde, at tvangsauktionerne har toppet. Det tror jeg er en sandhed med modifikationer. Tallene viser jo bare, at de ikke er steget noget mere, men til gengæld er de heller ikke faldet, det, vi kunne have forudset. Efter min mening er dér, hvor hunden ligger begravet, kreditforeningernes rolle i dette spil. Før vi

vedtog boligpakken, gik Realkreditrådet ud og sagde: »5.000, det hjælper jo overhovedet ingenting – det er alt for lidt.« Alligevel er det en kendsgerning, at kun ca. 800 er blevet hjulpet. Det skyldes efter min bedste overbevisning – det fortalte jeg den tidligere boligminister allerede i marts – at den administrationsvejledning, som disse kreditforeninger har lavet, umuliggør dette forslag. Jeg tror ikke, at det hjælper med den ændring, som man foreslår, hvor man så bare skal forhandle med nogle efterstående panthavere om en frivillig ordning. Jeg tror simpelt hen, man må sige til kreditforeningerne: »Vil I ikke med det gode, okay, så må I med det onde.« Man kunne f.eks. forkorte den ret, de har til 12 måneders førstprioritetspanter for restancer, til 6 måneder; så kunne det være, de kom hurtigere i gang, således at folk, der kom fra hus og hjem, til syvende og sidst også skyldte lidt færre penge væk.

Jeg er helt enig med fru Pia Gjellerup i, at reglerne om selve tvangsauktionen også trænger til at blive set på. Det er aldeles urimeligt, at små mennesker, som har spinket og sparet for at holde fast ved deres hus, skal gå med det personlige gældsansvar på flere hundrede tusinde kroner på ryggen, samtidig med at de kan se de store byggespekulanter forlade det ene kuldsejlede hotelprojekt efter det andet og bare starte i en anden by.

Jeg håber virkelig, at boligministeren vil holde disse kreditforeninger i meget kort snor og simpelt hen gøre dem klart, at dette lovforslag er udformet således, at det faktisk er op til dem at få det gennemført, og at man ikke vil acceptere svar som dem, vi har set og har kendskab til, hvor kreditforeningerne siger til de tvangsauktionstruede: »Vi anser Dem ikke for at være tvangsauktionstruet. De kan jo bare sælge Deres hus.« Der er eksempler, hvor man efter at have stået på hovedet af dem i flere måneder endelig opnår, at de kommer med et tilbud, som så viser sig at være 900 kr. dyrere end den ydelse, man ikke kunne betale før, hvorefter de så giver én et tilbud om 14 pct.s rente og 10-årige reservefondslån. Det er sådanne ting, boligministeren må have styr på nu, for ellers hjælper vi ikke boligejerne.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne stille et kort spørgsmål til hr.